

Τίς γάζες ἀπὸ σκοτάδι

Ἄνοιγῶ τὰ μάτια

Ἄκόμα

Z ὦ

στὸ κέντρο

μιᾶς πληγῆς ἀκόμα φρέσκιας.

ΠΕΡΑΣΜΑ

Πιότερο ἀπ' ἀέρα

ἀπὸ νερὸ

ἀπὸ χεῖλη

Ἄλαφρυδὸ ἀλαφρυδὸ

Τὸ κορμί σου εἶναι ἀχνάρι τοῦ κορμιοῦ σου

ΧΩΡΙΟ

Οἱ πέτρες εἶναι χρόνος

Ἄνεμος

Αἰῶνες ἀνέμου

Τὰ δέντρα εἶναι χρόνος

Οἱ ἄνθρωποι εἶναι πέτρα

Ἄνεμος

Περιδινίζεται καὶ βουλιάζει

Στὴν πέτρινη ἡμέρα

Δὲν ὑπάρχει νερό, μ' ὅλη τὴ λάμψη τῶν ματιῶν

ΦΙΛΙΑ

Εἶναι ἡ προσδοκούμενη ὄρα

στὸ τραπέζι πέφτει

Ἄτέλειωτα

Ἄ κόμη τῆς λάμπας

Ἄ νύχτα κάνει τὸ παράθυρο ἀχανές

Δὲν ὑπάρχει ψυχὴ

Παρουσία ἀνώδυμη μὲ τριγυρίζει

ΕΠΑΦΗ

Τὰ χέρια μου

Ἄνοιγουν τίς κουρτίνες τοῦ εἶναι σου